

SENSE TU, MESTRE

Aquest *Ens en sortirem* que ara tant es repeteix era el nostre crit de guerra en les sorolloses reunions on tothom xerrava més del compte i on la por que tot plegat se n'anés en orris planava per damunt dels nostres caps. I aquell *Ens en sortirem* primigeni, va acabar dient-se *Poblenou*, un títol més encertat per a la primera telenovel·la del país.

Després de setmana santa del 1993, fa justament vint-i-set anys, vaig entrar a casa teva per primera vegada. La sort havia fet que el Xesc Barceló em triés per compartir l'aventura de participar en la primera producció dramàtica diària de la història d'aquest país. Juntament amb l'Enric Gomà i el Toni Cabré jo era la tercera guionista que, dirigits per tu, vam iniciar el llarg camí d'això que ara en diem la telenovel·la de la tarda. Era una aventura i, com tota aventura, era un risc i, per animar-nos, repetíem aquell *Ens en sortirem*, entremig de dubtes i temptejos per tirar endavant un format nou; tot plegat, gràcies al Joan Bas, el cap de dramàtics de TV3, que tenia molt clar que la televisió catalana necessitava fer producció pròpia.

Vam començar a treballar sense mètode, però el vam anar trobant a poc a poc. Tu ens vas ensenyar la punyeteria dramàtica, la tensió argumental, les mil capes que ha de tenir el personatge, la contenció del diàleg, la importància de l'el·lipsi i també, és clar, l'art del suggeriment. I encara que tu eres el mestre, amb una notable carrera de dramaturg, sempre escoltaves amb atenció totes les aportacions que donàvem. El procés de creació és parlar de la vida i, en definitiva, crear és reinventar-se, vam compartir hores i hores parlant de nosaltres mateixos. En les reunions hi abocàvem els nostres referents personals, records, vivències, frustracions, embolics familiars, tot era molt íntim, i tu ens vas obrir la porta d'aquell piset del barri de Sant Antoni que comparties amb els teus pares, les discussions amb els amics i també vam descobrir aquell teatrí que et va fer somiar que un dia series escriptor. Ara, mirat amb la perspectiva dels anys, aquelles reunions eren una mena de *In Treatment* col·lectiu on la ficció i la vida es barrejaven.

Després dels cinc mesos i vint capítols acabats, pel setembre, va entrar una nova tongada de guionistes novells. Tots recordem les esmenes que feies amb aquella

lletra tan minúscula com incisiva. Sovint comentaris contundents i, per ser sincers, també hi queia algun insult... Però això es compensava amb la teva generositat, i el tracte sempre proper amb guionistes aprenents que, tot i que hi posaven el coll, no t'arribàvem a la sola de la sabata. Has estat el mestre, sí, però també el company i l'amic. I cal agrair-te, la paciència, la complicitat, i el fet que sempre ens has tractat com a iguals.

Vam crear equip i vam fer pinya al voltant del projecte que, tot i que en un inici era el teu projecte, va acabar essent el de tots. Tot i que pel públic, tant *Poblenou* com les sèries que van seguir després són marca «Benet i Jornet», tu sempre repeties que el guionatge era una feina d'equip, i mai no deixaves d'anomenar a tots els guionistes que treballaven amb tu cada vegada que t'entrevistaven.

Poblenou va ser un banc de proves que va resultar un èxit rotund. Un fenomen televisiu i sociològic, amb *shares* de gairebé el cinquanta per cent. En parlaven els diaris, en parlava la gent al carrer i fins i tot en parlaven a la universitat... Va ser una petita revolució que vam viure amb alegria i perplexitat. Un fenomen sociològic que va donar

lloc a estudis i tesis doctorals. I, tot plegat, va suposar l'inici d'una nova professió, la de guionista, una professió que a hores d'ara s'ha consolidat de forma indiscutible.

No només ets un gran autor dramàtic i el pare del guió televisiu del país, ets, per damunt de tot, una gran persona. I la veritable essència de qui és el Papitu es pot concretar en una frase que em vas dir enmig de la batalla d'alguna reunió. Tu eres assegut a la butaca del teu pis del carrer València, amb el Puck, el gat, assegut damunt el respall i vas dir: «La felicitat és sentir l'escalfor del sol al clatell un dia d'hivern amb un cafè amb llet i un llibre a les mans». I ara, siguis on siguis, un raig de sol et llepa el clatell i les paraules que has deixat escrites són el tresor que compartim tots.

Bon viatge, Papitu! Adeu, mestre!

GISELA POU
6 d'abril del 2020